

بازاندیشی مردمی سازی حکومت در کشورهای عربی:
انتخابات بدون دموکراسی

یوسف نظری

کیهان پرنگ

سرشناسه	یوسف نظری، ۱۳۵۲ -
عنوان و نام پدیدآور	بازاندیشی مردمی سازی حکومت در کشورهای عربی: انتخابات بدون دموکراسی / یوسف نظری، کیهان پرنگ
مشخصات نشر	قم: تحسین، ۱۳۹۴
مشخصات ظاهری	۲۹۰ ص.
شابک	۱۳۰۰۰ تومان ۶-۷۰-۵۵۸۱-۹۷۸-۶۰۰
وضعیت فهرست نویسی	فیا
بازداشت	انگلیسی
موضوع	ترجمه متن سیاسی
موضوع	انتخابات بدون دموکراسی
موضوع	انتخابات گمراهی عرب
موضوع	بازاندیشی مردمی سازی حکومت
شماره افزوده	پرنگ، کیهان، ۱۳۵۸ -
شناسه افزوده	سیدیک، لاری
رده بندی کنکره	۱۳۰۰۰ ی ۶۰۳ / ۳۱۴۰ KMH
رده بندی دیویی	۵۰۳۶
شماره کتابشناسی ملی	۳۹۰۰۹۸۵

بازاندیشی مردمی سازی حکومت در کشورهای عربی: انتخابات بدون دموکراسی

مترجمان: یوسف نظری، کیهان پرنگ

ناشر: تحسین

نوبت چاپ: اول / پاییز ۱۳۹۴

شمارگان: ۱۰۰۰ جلد

صفحه آرایشی و طراح جلد: پریا پرنگ

لینوگرافی و چاپ: ترام / زیتون

قیمت: ۱۳۰۰۰ تومان

شابک: ۷۲-۰۰-۵۵۸۱-۹۷۸-۶۰۰

همراه ناشر: ۰۹۱۲۱۵۳۷۹۳۸

حق چاپ برای ناشر و مؤلفان محفوظ است.

فهرست

صفحه	عنوان
۶	مقدمه مترجم
۹	پیش گفتار
۱۳	مقدمه
۱۸	فصل اول: بازاندیشی مردمی سازی حکومت در جهان عرب
۶۵	فصل دوم: بازنمایی انتخابات گرایي عرب ۱۹۹۸-۲۰۰۸
۱۰۷	فصل سوم: انتخابات بدون دموکراسی ۱۹۷۵-۹۷
۱۴۳	فصل چهارم: طرح ابتکار خاورمیانه بزرگ: آیا ترویج دموکراسی نقشه راه آمریکا است؟
۲۰۰	فصل پنجم: سازش دهنندگان طبقه پایین: گذار دموکراتیک و شورش های نان
۲۳۷	فصل ششم: جزیره اینترنت بعنوان سایت های مبارزه دموکراتیک
۲۷۲	فصل هفتم: نتیجه گیری ما

بحثی نیست که انسان به طور فطری موجودی اجتماعی است و بالطبع در اجتماع استعدادها و قابلیت هایش شکوفا می گردد. مسلماً یکی از ویژگی های فطری بودن انسان بحث مربوط به آزادی انسانی اوست. او میل شدیدی به رهایی از همه قید و بند های اجتماعی دارد که خداوند این خصوصیت ناب را در ذات او نهادینه کرده است. اما یک سؤال وجود دارد. چطور ممکن است انسان در دوران معاصر که عصر تابعیت و تسلیم در برابر قوانین و ساختار های اجتماعی است خود را از همه ترتیبات اجتماعی برهاند؟ مشخصاً این ممکن نیست، چرا که در زمانه ای که میلیارد ها انسان بر روی این کره خاکی می خواهند با هم زندگی کنند، باید قوانین و مقرراتی باشد که باعث بوم د آمدن آرامش، رفاه، تامین امنیت اجتماعی و بهداشتی و سایر موارد مورد لزوم برای ادامه حیات در سطح زندگی باشد تا بتواند به آینده خود و دیگر افراد جامعه برای ادامه حیات امیدوارانه نگاه کند. چنانکه این قوانین و مقررات نباشد، مسلماً ظلم، ستم، ستمدیده و ظالم و همه کزی های دیگر به وفور در جامعه پیدا خواهد شد. اما این سؤال بشری وجود دارد. پس این همه ظلم، ستم، و بی عدالتی هایی که در سطح جهان وجود دارند ناشی از کدام می تواند باشد؟ آیا ریسمان سست عدالت نمی تواند خواسته های بشری را تامین کنند یا اینکه مسئولان و احزاب قائل به عنوان متصدیان امر حکومت از این قوانین به نفع خود و برای حفظ حیات سیاسی و اجتماعی خود سر استغف می کنند؟ اینجا دو نکته ابهام آمیز می تواند وجود داشته باشد. یکی اینکه قوانین ممکن است دارای نارسایی ها باشد دوم اینکه مجریان قانون قوانین را به نفع خود می خواهند. در هر صورت وجود هر دو عامل می تواند باعث بروز نارضایتی ها و مشکلاتی در سطح جامعه و هرج مرج هایی در بین شهروندان یک جامعه گردد. اما یکی از این آرائین که امروزه دارای مشکلاتی است، نحوه حکومت داری است. حاکمان حکومتی حکومت جامعه را معمر بر پایه ی، مکاتب بشری که در حال حاضر در جامعه جهانی وجود دارد، مثل سرمایه داری، سوسیالیسم، کمونیسم، رئالیسم و غیره انتخاب می کنند. اما سؤال این نمی تواند باشد که کدام یک از این مکاتب بشری می توانند خواسته های، و هار امیال افراد یک جامعه را تامین کند؟ سؤال می تواند اینطور مطرح گردد کدام یک از این مکاتب توجه ویژه ای داشته باشد به آزادی خواهی در چارچوب دموکراسی و مردمی سازی حکومت می کند؟

امروزه بحث دموکراسی و مردمی سازی حکومت، بحثی فراگیر در سطح جامعه جهانی است. همه افراد جامعه مفهوم این دو واژه را حداقل در میان افشار متوسط به بالا از نظر علمی را بخوبی درک می کنند و همانهایی هستند که پرچمدار آزادی خواهی در سرتاسر جهان علی الخصوص در مقابل حکومت های دیکتاتوری، سلطه مدار و پادشاهی هستند. آنچه که این کتاب به نویسندگی آقای لاری سدیکی که خود از مورخین، و کارشناسان برجسته حوزه تاریخ، مردم شناس و جامعه شناس عرب زبان از کشور تونس است، از همه پیچ و خم

های جامعه عرب علی الخصوص حکومت و نوع مکتب حکومتی، اهداف و دیدگاه های سران حکومت در ارتباط با کشور داری و روابط خارجی و چشم انداز وابستگی اقتصادی و سیاسی به قدرت های ماوراء منطقه پرداخته است. نویسنده علی رغم اینکه بزرگ شده ی انگلستان و استرالیا است بخوبی با نوع حکومت داری کشور های عربی منطقه ی خلیج فارس و بطور کل خاورمیانه عربی و برخی از کشور های افریقایی احاطه کامل دارد. او همچنین با لایه های زیرین حکومت که با فقر و نداری و بی عدالتی دست و پنجه نرم می کنند اشراف کامل دارد. وی تلاش می کند علل گسترش فقر و نداری و همچنین بی عدالتی و در نگاه بالاتر نوع نگرش سران حکومت را با توجه به نوع مکتب حکومتی و ایده ال هایی که می تواند برای مردم باشد را به وضوح شرح دهد. وی سعی می کند که از نظرات تئورسین های بزرگی نظیر لوی دایموند، گیلرموادانل، لورانس وایت هد، توماس کاروترزو دیگر صاحب نظران سیاسی بهره بگیرد. در این میان نظر سیاسی حمید انصاری از نظریه پردازان سیاسی کشورمان نیز بهره برده است. توضیح مشخص است که نویسنده در تالیف کتاب از یک شیوه خاص برای گفتمان استفاده می کند. مشخص است که با توجه به گستردگی موضوع و حجم اطلاعاتی که در این زمینه در کتاب آمده است و همچنین نظریه های مختلف همه را صاحب اندیشه با هر جناح خاص سیاسی که تبعیت می کنند، سبک نگارشی آن باید از سبک خاص علمی پرهیز کند که اینگونه هم هست. بنظر می رسد اکثر آثار تالیف شده ی او مثل در جستجوی دموکراسی عربی (۱۳۹۴)، ملی سازی حکومت کشورهای عربی: چالش ها و تردیدها (۱۹۹۳) و اسلامی سازی و جهانی سازی (۱۹۹۸)، برآورنده چنین سبکی باشند. حوزه ی مطالعاتی وی بیشتر درباره مسائل و رویدادهای عربی مخصوصا خاورمیانه است. وی فارغ التحصیل دانشگاه بریتانیایی اکستر و دکترای علوم سیاسی و روابط بین المللی از دانشگاه ملی استرالیا است که قبل از آن او کارشناس مرکز خاورمیانه کارنیج بود که بنیادی برای صلح بین المللی بشمار می آید. مقالات علمی ایشان در مجله مشهور مطالعات سیاسی و مطالعات خاورمیانه به چاپ می رسید. بنظر می رسد استاد در دانشجویان رشته های علوم سیاسی، روابط بین الملل و جامعه شناسی و همچنین علاقه مندان به حوزه سیاست برای تحقیق و پژوهش بتواند از این کتاب استفاده کنند. بهر حال می توان گفت کتاب یک کتاب دانشگاهی است که در سال ۲۰۰۹ با ۳۲۶ صفحه و بوسیله انتشارات دانشگاه آکسفورد در هفت فصل ذیل به چاپ رسید:

۱. باز اندیشی مردمی سازی حکومت جهان عرب

۲. بازنمایی انتخابات گرای، ۲۰۰۸ و ۱۹۹۸

۳. انتخابات بدون دموکراسی، شروع غلط، ۹۷-۱۹۷۵

۴. طرح ابتکار خاورمیانه

۵. سازمان دهنده طبقه پایین: گذار دموکراتیک و شورش های نان

۶. الجزیره و اینترنت بعنوان سایت های مبارزات دموکراتیک

۷. نتیجه گیری

اما متأسفانه داشتن اندیشه های غرب گرایانه بخوبی نمود و اثر خود را در این کتاب نشان داده است. که می توان گفت همه جنبه های مثبت اثر را تا اندازه ای تحت شعاع قرار داده است. اما با همه این اوصاف داشتن حسن پان-عریسم از سوی نویسنده کتاب بر آشکار سازی مشکلات و مسائل جامعه عرب و چشم انداز های آینده در کتاب تاثیر گذار بوده است. این خود کار ترجمه و سهولت در کار را مقداری دشوار کرد، زیرا آشنایی با فرهنگ های مختلف و اندیشه های متفاوت را آوردن این گفتمان های فرهنگی و اندیشه ای در کتاب، مترجمان را وادار به مطالعه فرهنگ های عربی، آمریکایی، انگلیسی و بندرت کشور های غربی می کرد. اما خارج از مباحث فوق، آنچه که ترجمه را شیرین و جایگاه آن را در سطح علمی ارتقاء می دهد، مسلماً نمی تواند جزء با همت و تلاش مترجمان و آشنایی با همه حوزه های علوم و فرهنگ ها، دانش افزایی در همه گستره ی جهانی علوم روز با موفقیت رو برو گردد که من در طی سال گذشته با آن رو به رو بودم. تجربیات زیادی را در این راه کسب کردم. از جمله درک کردم که ترجمه نمی تواند شغل باشد بلکه آن هنری است که می تواند نارساترین سخن و کم اهمیت ترین سخن از سوی نویسنده کتاب را با لفظی شیوا و قابل فهم برای خواننده به دست بحریه درآید و خواننده را با آن منقلب سازد. در این میان لازم است بیان کنم که ترجمه سیاسی باید به فراخور سال ما، به انتخاب گردد که نداشته ی علاقه و جهان بینی سیاسی می تواند وی را در گردابی بیندازد که بیرون آمدن از آن کاری بسیار شاق باشد. در نهایت لازم است از همه کسانی که تلاش دو چندان برای موفقیت روز افزون در طول ترجمه این اثر داشتند، تشکر صمیمانه خودمان را ابراز داریم. باشد که قدر دان محبت های آنان باشیم.

امروزه خاورمیانه عربی غرق در انتخابات گرای است. آنچه که من از آن بعنوان پرستش انتخابات نام می برم، این کتاب ماهیت گذارهای دموکراتیک کند و تدریجی را در این منطقه در مقابل این سابقه تجزیه و تحلیل میکند. اما این تحول صرفاً یک پس زمینه نیست. مردمی سازی حکومت در طی ۱۵۰ سال در دستور کار سیاسی خاورمیانه عربی قرار داشته است. تا اوایل دهه ۶۰ میلادی، خلفای مصری و صاحب منصبان برجسته ی بیلکیت کشور تونس در مدت کوتاهی قوانین مدون انتخابات و پارلمان ها را تجربه کردند. مردمی سازی حکومت رشته ای است که به طرز عجیبی نظام های سیاسی قبل و بعد از دوران استعماری را به هم مرتبط می کند. در واقع مردمی سازی حکومت در برهه های زیادی در دوران رو در رویی (رقابت خواهی اسلام-مسیحیت، استعمار گری، ایتالیا و فرانسه و حالا امپراتوری آمریکایی) و با کاردانی سیاسی غرب مجسم می گردد. فهم اینکه چرا مردمی سازی حکومت به مرحله ی اجرا درآمده و جهان عرب چه مفاهیمی در بر دارد وظیفه دشواری است. این دانش به هم در مورد مردمی سازی حکومت در جهان عرب به صورت ممتدی با مشکلاتی شبیه اصالت تاریخی استثنای گرای، ذلت و شرق شناسی روبرو بوده است. نوشتن کتابی در زمینه دموکراسی عرب در شکل خاص خودش یک چالش تشویش آمیز نیست؛ سعی بر ادامه مسیر جهت سؤال و جواب دادن برای این گروه چهار نفری سخت می نماید در سر تا سر صفحات این کتاب، با این گروه چهار نفری در افتادم، و سعی کردم برخی از تئوریان را درباره سئوالانی در مورد دموکراسی گرای در منطقه عربی بر طرف کنم.

در چنین روشی، سعی بر آن است تا ماهیت تاریخی، مباحثات در زمینه دموکراسی در جهان عرب را به چالش بکشانم. من اختلافات دو گانه خاورشناسان را در مفاهیم (دموکراسی/استبداد، کارگزار/ایژه) علی الخصوص در رابطه با روایات و علم بر اشاعه دموکراسی آمریکایی به بحث می کشانم. این روایات نوعاً ارزش فوق العاده ای را برای آرمان ها، آگاهی و عمل آنها از همتایان شان در منطقه عربی را دست داده است. این سلسله مراتب مناسب یک ساختار، منطقی، (برای استفاده از کلمه ای به توسل به اصل ساخته شده است) برای خاور عربی (همانطور که به طرق دیگر گفته شده است) و بخاطر این کسرتی ساعه دموکراسی و شاخه علم تغییرشناسی، آرمانش را بطور نسجیده ای تا حدی کم و بیش حمایت می کند. روایت ممتاز ادعایش را در سطح جهانی و عقلانیت متقاعد کرده است. مطابقاً اینکه رویکرد من در سر تا سر این کتاب برای بکار بردن این مفاهیم و روشهای پیدا شده در علم تغییر شناسی سازگار شده ی یکپارچه، بوده است. هدف برای عقلانی کردن دوباره مشکلات تحول در منطقه عربی از طریق دیدگاهی در مقابل پایه گذار است. تا این حد، من نظریه ام را با رویکردی تلفیق کرده ام که معطوف به شک در دموکراسی گرای بعنوان نمونه عالی

جهانی و کلی در کارایی اش جهت توضیح دادن تحول در طی مرزهای زمان، مکان، فرهنگ و تاریخ می گردد. علاوه بر این آنچه که برخی از تغییر شناسان اروپایی-آمریکایی بعنوان یکپارچگی به حساب می آورند تنها در طی چارچوب قبیله پرستی علوم اجتماعی است که در مقابل یک غیر دموکراتیک ایجاد می گردد. دموکراسی گرایی عربی مربوط به مشکل تحقیق است، اما نه در الگوهای وابسته به قوم پرستی و فاقد خلاقیت است که برخی از کارشناسان علوم اجتماعی آن را پیشنهاد میکنند، من از پرسش ها و چالشهای نوین در مطالعات در مورد دموکراسی سود برده ام و همچنین به مقابله بر خاسته ام. این اثرهای جدید دموکراسی را بعنوان یک پژوهش برای قوانین کامل و روشن جهانی و عدم وضع اجتماعی در طی زمان و مکان مورد اعتراض قرار می دهد. کتابی که نوشته ام تحول دموکراسی را برابر با ثبات و پیامدهای مشخص می داند که بسیار کمتر از این متمایل به پایان است. مطابق آنچه که این کتاب ها الهام کرده اند، من اهمیت محل وقوع - موضوعات خاص در تحول دموکراسی را ارائه می کنم. رویکردی را انتخاب می کنم که به تحولی که از نظر تاریخی واقع شده، انعطاف پذیر، محتما، تقسیم شده، دارف شده، خط دار نشده، و تغییرپذیر است عمل و اندیشه کند.

در سر تا سر این کتاب هنگامی که به دموکراسی گرایی عربی از مدل آمریکایی-اروپایی بعنوان صاحبان دموکراسی استاندارد ابراز مخالفت کرد، ام. که با حداکثر فروتنی در فراگیری انجام داده ام، تشابه زیادی به کاری که در آمریکای جنوبی و لاتین، مدیانه جنوبی و اروپایی مرکزی و شرقی انجام شده است دارد، اما قصد من قربانی کردن روشنگری یا گنجینه عالی مالقه ایرغم مجسم کردن حداکثر استحکام تحول دموکراسی مسکوت گذاشته شده در کشورهای عربی نبود است، با این حال سنگینی و سختی کار برای یافتن مسیری بین قلمروهای اندیشه سیاسی در جهان عرب و حوزه ها مرتبط با کندوکاو علمی اروپایی-آمریکایی است. این کتب ضمن سکوت در اندیشه سیاسی عرب، شکاف را ارائه دانش نوین در ایجاد شاخه ای از تغییر شناسی عربی پر می کند. از این رو نوعی از گفتمان فرهنگی بین این سرخشمه های اندیشه و همچنین در درون آنها روی می دهد. بهر حال، تا اندازه ای، توجه من به تغییر موقعیت جهان عرب از حالت منفعل و آرام به وضعیت فعال و مرئی بوده است. بخاطر در هم بافتن رشته های متن کتب در موضوعات گفتاری و نوشتاری که داشته ام از این امتیاز برخوردار بوده ام که بخاطر سفرهای علمی تحقیقات در طی سالهای متمادی در جهان عرب یک نسخه از آن را به کتابخانه مرجع ام اضافه کنم.

برای مقبول افتادن کتابم اختلافی با جهان عرب نداشتم. بیشترین پژوهش جهان را جستجو کرده ام و بطور غیر مستقیمی فرضینه ای از تشابهات ناهمگون را در جهان عرب یافته ام. در بررسی ام به صورت مقایسه ای، معانی تلویحی از تشابهات و تفاوت ها را برای تحول در دموکراسی عربی به رشته در می آورم. در حالیکه این کتاب یک سفر کاملاً اجباری در دموکراسی گرایی همچون انتخابات یا بت واره گرایی انتخاباتی که

سعی بر پنهان کردن آن نکرده ام را برپا می کند که بسیار کم اختلاف را قربانی می کند. مقوله ی، عرب، مشکل ساز نیست اما، دموکراتیک، و دموکراسی گرایی؛ یا دموکراتیک کننده مشکل ساز است. این همان چیزی است که تحلیل گران به آن می پردازند، گرایش های از تشابهات در دموکراسی گرایی در میان قشر ثروتمند عربی از نظام های سیاسی، مدرنیته ها، سنت ها، تاریخ ها، سطوح توسعه، و تجارب انتخاباتی را مورد تاکید قرار می دهد.

این کتاب بخشی از یک پروژه فرهنگی مستمر و عریض تر برای بررسی دموکراسی و مردمی سازی حکومتدر جهان عرب می باشد. من به عنوان یک شخص عرب شناس و هم دانشجوی دموکراسی شناسی عربی با دقتی زیرکانه به پروژه برای گونه های متفاوتی از خوانندگان جهان بینی صدهای مسکوت شده از خاورمیانه عربی در حال نشستن هستم. چند پرسش، بسیار تحریک کننده، هیجان انگیز و دشوار است. در نوشتن این کتاب، به تعدادی از پیشکسوتان و تعداد دیگری از طریق مطالعه کتابهایشان و برخی دیگر مستقیماً از طریق به صحبت گرفتن با برخی از اندیشمندان مدیون می باشم. من به دانشگاه آمریکای بیروت، دانشگاه آلپو، دانشگاه دمشق، هنریخ ب. استیفات (بیروت) موسسه دانشگاهی اروپا (فلورانس)، موسسه اروپایی در مدیریتانه (بارسلون)، کانج اندومیت (پاریس)، مرکز بین المللی صلح خاورمیانه (بیروت) مدیون هستم. آنها همه، کارم را در زمینه تحول دموکراسی عربی تسهیل کرده اند و الهام داده اند. این کتاب بدون حمایت های اخلاقی و خستگی ناپذیر دوستانی مثل آل یحیی، جرمی سالس، د. یدلی-دکتر حمدی حسن، اسام حنقی، فاطیما سومدی، دکتر احمد ملا، شیخ مسمرکو تارنی، ربا فارح، روفسور جمیل موریس (دانشگاه بوستون) شرکت نیتا، بیووکلی سپنرا که به صورت مطبوعی نگاشته اند حتی اگر مورد پرسش و تردید قرار بگیرد هیچ پیامدی نخواهد داشت. در بیروت از روابط بسیار دوستانه و رهنمودهای انجمن کارش ساز، زیرمقیم کارنیج از طریق به صحبت گرفتن و برخوردهای رو در رو با متخصصین مقیم مثل دکتر پل سام و ماینا ابرو سود برده ام. آن مسرت زیادی را به من بخاطر قدر دانی از حمایت هایشان و بخاطر اجازه دستیابی به منابع عاتی متحد عربی و مدیر یت او، دکتر خیرادین هییت، برای مجموعه کتاب های عربی شان و مجلاتی در زمینه دموکراسی عربی داده است. مجموعه سمینارهای کانون فارغ التحصیلان دانشکده نوفیلد، که به وسیله پرنسپال و ایستادیس وایت هد برگردانده شد، یکی از بیشترین کنکاشهای موشکفانه در هر نقطه ای از جهان برای بحث در دموکراسی و تغییر شناسی است. برای مجموعه سمینارها بخاطر اجازه عمل داشتن بعنوان محک دوستانه همچنین بعنوان یک نقد سازنده وقتی که او مرا در سال های ۲۰۰۶ و ۲۰۰۷ برای گزینش کردن برخی از عقاید در زمینه دموکراسی عربی دعوت کرد سپاسگذار هستم. از طریق این هم اندیشی ها، بخاطر فراگیری از برخی اشخاص راهبر در زمینه دموکراسی شبیه گیلرمو ادانل، تانسی برمتو، و توماس کاروتزر لذت بردم.

همچنین از دانشگاه کمبریج بخاطر اجازه به چاپ مجدد و آپ رایزینگ پایپولار و عرب دموکراتیزیشن، که در یک زمان کوتاهی مجله بین المللی مطالعات خاورمیانه ۱/۳۲ (فوریه ۲۰۰۰)، ۷۱/۹۵ به چاپ رسید تشکر می کنم. همچنین از دانشکده بریتانیا کسی که هدیه تحقیقاتی را در سال ۲۰۰۳ به من اعطا کرد سپاسگزار هستم که برخی از تحقیق های آورده شده در این کتاب ماحصل حمایت های وافر او می باشد. بسیار از لودهولم تراست بخاطر تامین هزینه در علی دوران استراحتم در سال ۲۰۰۷ بدون اینکه این کتاب نگاشته شده باشد سپاسگذار هستم. من از نونو سباستینو ونونا کاسیما لابی بخاطر تشویق هایشان، و مارک هرزوک، محمد موسی بخاطر کمک تخصصی شان با انضمام چند تحقیق به این کتاب، بخاطر همکاری شان بخاطر فراهم سازی کتابخانه تشکر می کنم. از سارا گری بخاطر توانش در واژه نامه حرف نویسی شده تشکر می کنم. در نهایت بارز ویرای از اریک بروک بخاطر صبر و حوصله اش و کار هنرمندانه خارق العاده اش در طراحی پوشش روی جلد قدردانی می کنم.

من به این کتاب هم بعنوان یک افتخار و هم چالشی که فرصتی دست داد تا از کتابم در زمینه ی تحول دموکراسی عربی گم شده ییافته شده مطالعات آکسفورد در زمینه دموکراسی گرایی بوده است رونمایی کنم. بیشتر از داوران مستقل و ناشران برف بور لاین وایت هد و دومینگ بیات، بخاطر تصمیمشان برای پر کردن این شکاف در این حوزه برجسته سپاسگذار هستم دوست دارم در دانشگاه آکسفورد از لوئیس اسپراک، الیزابت سافلینگ، و مگی شید بخاطر حمایت از انتشار کتابی را بپذیره واکنس سازنده و حرفه ای شان تشکر کنم.

امیدوارم دوستان قبلی و اخیر اینجانب حاضر در دموکراسی گرایی در جهان عرب و خاورمیانه در دانشگاه اگزترتر با مطالعه این کتاب لذت ببرند.

مقدمه

حقیقت شگرفتی است - یک چهارم قرن، موج سوم، دموکراسی گرایي و رنسانس در مطالعات دموکراسی قیاسی آورده می شود..... ما هنوز از عقیده اکثریت قریب به اتفاق به آنچه که، دموکراسی، وضع می کند دور هستیم. و ما هنوز برای طبقه بندی رژیم های دو پهلوی در کشمکش هستیم..... (رژیم های دو پهلوی) همه {یا اکثریت} چیزی کمتر از دموکراسی های انتخاباتی هستند؛ نظام های دیکتاتوری پیش طلبانه، نظامهای حزبی سلطه طلب، یا رژیمهای چند گانه

لری دایموند

دموکراسی ذاتاً مفهومی چالشی است آنجا هرگز حاکمان زیادی که از می کنند رژیم هایشان دموکراسی مدار هستند نبوده است در طی بیشتر دنیای امروز، ادعای نهایی رژیم های سیاسی، مشروع بودن است یا اصل جواز بودن است مابقی در نوعی از مقبولیت عمومی است بطوریکه گفته می شود مقید به رای گیری آزاد می شوند، دموکراسی نهایتاً نه بر اساس ای منان بلکه بر اساس شهروندان پایه گذاری می شود گروه سوم (از کشورهای بجز احزاب، حتی اگر برگزار کنند، بنابر دلالی عدالت خواه نیستند و از آزادی های سیاسی به شدت کاسته میشود. دموکراسی های پاک در گالری هایی علی انصوح ای بین المللی وجود دارد. آنها سلطه گران انتخاباتی هستند، که اخیراً توجه زیادی را از ادبیات ترسیم کرده اند.

لری دایموند

چگونه کشور های خاورمیانه به سمت دموکراسی می روند؟ این سوالی است که مسیر تحلیلی کتاب را هدایت می کند، از نظر تفکر، عمل هنوز هیجان و هراس انگیز است. بخش هیجان انگیز در مورد تفکر در باره دموکراسی گرایي که شامل گونه های وسیعی از سبک ها، پیش فرض ها، رویکردها، و داده های مشابه را در بر می گیرد. دانشجویان، تغییر دموکراسی را برای توجیه دولت دموکراسی مدار یا مقایسه از هم پاشیده گی شان از نظر نظری، تجربی، ملی و محلی، و بین المللی و جهانی، سیاسی و اقتصادی، سازمانی، ساختاری، رفتاری و فرهنگی، از لایه ها بالای حکومت تا لایه های زیرین حکومت و برعکس از لایه های زیرین حکومت تا لایه های بالایی حکومت جستجو کرده اند. این تکثر گرایی تفکری را درباره دموکراسی

ایجاد کرده است که تا اندازه چالش بر انگیز و هراس انگیز است. دایمون و ادانل زمان یادداشت برداری از مطالب فوق که اساساً دموکراسی مفهومی چالشی است را شفاف بیان نمی کنند. آنها دوباره ماهیت چالش را درباره تعیین چیزی که بعنوان مردمی سازی حکومت شرح داده می شود را بیان نمی کنند وقتی که، دموکراسی، خودش موضوعی بر تناقض مستمر در مفهوم و محتوا است. وایت هد تاکید میکند اگر آنچه که، (دموکراسی) منکر میشود چگونگی، (مردمی سازی حکومت) باید به یک اندازه مورد اعتراض قرار بگیرد. دموکراسی ممکن است نمونه عالی باشد که پژوهش در تحول دموکراسی با ظهور رژیم های مختلط دایمون را تدوین کند. بهر حال آن نمونه عالی منظمی نیست؛ اگر اینگونه بود، کاروتز چند وقت پیش، مرگش را اعلام می کرد. تقارب رویکردها، سبک ها، و فرضیات، در مقابل شگفتی و دوام را تحمیل کرده است. دانشجویان دموکراسی درک قانونی از قانون دموکراسی طلایی را بروز می دهند، نکثر روش شناختی آنها رویکرد آمرانه شخصی را دیکته و تعیین کرده است. شباهت کشمکش های که آنها بوجود می آورند پیدایش داستان وار صرف دموکراسی گرایی را انکار کرده اند. این کتاب، در ائتلاف در روایت داستانی درباره دموکراسی گرایی در کشورهای خاور میانه عربی سود برده است. ائتلاف در دموکراسی و تصورات گوناگون و توجهاتی که مشخص شده اند، در این متن منعکس می شوند. تصویری که کتاب را اصلاح می کند دارای شرایط دلخواه نامعلوم و بی ثباتی بر فرآیند دموکراسی است، نه دموکراسی و سیاست را باید دموکراسی را در کشورهای عربی خاورمیانه نشان نمی دهد.

تفکر درباره مردمی سازی حکومت در کشورهای عربی خاورمیانه از موضوعات پیشنهاد شده بوسیله هم دایمون ادانل در باره رژیم های چند گانه، منحرف بود. رژیم ها وقتی که به توافق می رسند، انتخابات را برگزار میکند اما هیچ نوع دموکراسی یا حداقل دموکراسی را بوجود نمی آورند. بر چسب های برای این رژیم ها بيشمارند: مردم سالاری خودکامه، سلطه گرایی انتخاباتی، سلطه حزبی، و سلطه گرایی پیش طلبانه. دایمون توضیح می دهد که تنوع چند گونه موارد ذیل مثل آزادی، یا نمونه پیش افتاده از مردم سالاری های انتخاباتی را اجرا می کند. او شکست را برای فراتر رفتن از نگاه دموکراسی انتخاباتی به سه دلیل کوچک می شمرد. سازمان انتخاباتی ممکن است فاقد خود مختاری و تجربه باشد، اسباب مخالف ممکن است از مبارزه ی آزادانه رها باشند و فرصت یکسان برای دفاع از رژیم حکومتی داشته باشد و تخصیص صندلی های پارلمانی برای نمایندگان انتخاب نشده از سوی مردم است. شرکت کنندگان در آزمایش ادانل در دو بخش انحصاری و رقابتی از صاحبان منافع مختلف حکومت با تاکید بر آنچه که او انتخابات سرنوشت ساز، نام می برد، انتخاباتی که برندگان را در جایگاه قدرت با محافظت کامل سازمانی برای جایگزینی در مجمع سیاسی و زمامداری منصوب می کنند. ادانل تاکید می کند الگوی حقوق سیاسی و مدنی که مبارزه را توانمند می سازد باید برای انتخابات مهیا باشد بخاطر اینکه بیشتر یک کار ظاهری دوره ای برای اثر گذاشتن بر صندوق بین المللی یا جامعه بین المللی اهدا کننده اجرا می گردد.

با تفکر درباره دموکراسی گرای در کشورهای خاورمیانه عربی، اسنادی را جستجو کردم و ظهور انتخاب گرای را در اواخر دهه ۸۰ در مصر، و تا اواسط دهه ۹۰ برنامه ریزی، بت واره گرای انتخاباتی، را مجسم کرده ام. هر بر حسب دیگری، بت واره گرای انتخاباتی، سلطه جویی انتخاباتی، است یا چیزی است که برامبرگ، ماهرانه، دیکتاتوری وارسته شده، می نامد. سر پرستی رژیم، تاکتیک های قانونی و تقسیم شده، انحصار طلبی منابع مربوط و نامربوط، و تضعیف جامعه مدنی در دیکتاتوری لیبرال شده ی برامبورگ، با نواحی مربوطه یوسپله دایجو وادانل درباره بن بست فرایند انتخابی بیان می گردد که رای دهندگان داشتند اما به هیچ شهروندی نشان داده نمی شود و تلاوی از قدرت به صورت منصفانه و آزادانه در این بین قرار نداشت.

از طریق بازنگری دموکراسی عربی، انتخابات بدون دموکراسی من جواب سنوالی را جستجو می کنم که چگونه کشورهای عربی دموکراتیک مدار هستند و آیا آنها اصلاً در حال دموکراتیک کردن هستند. کتاب به صراحت رژیم های مربوط و ممکن از تحول دموکراسی را در منطقه عربی مورد توجه و تاکید قرار می دهد. در انجام چنین کاری، من تحولات شدید را در بافت های محلی شان به بحث می کشاند، بدون اینکه نظر جامعه جهانی را فراموش کند. آن استثنایی گرای را با نشان دادن اینکه جهان عرب تافته جدا بافته ای از آزادی های سیاسی جهان نیست در رد می کند. اما با تعریف گرایشهای جدید در تحولات دموکراتیک عربی و مورد تاکید قرار دادن این ویژگی های ان وابستگی برخی از ضروریات را به دقت مشخص می کند و بر نظریه های کشورهای غربی درباره دموکراسی و فر که در جهان عرب به کار می رود تاکید می کند. انتخابات گرای عربی که از دهه نود میلادی زیر سایه اسلام گرایی قلم فلسطینیان، افزایش تعدی ایالات متحده، رخوت اقتصادی، دو جنگ بزرگ، شامل چپاول بغداد در سال ۲۰۰۳، و شکل های جدیدی از اختلاف عقیده سازمانی و اعتراض به تسلط نظام حاکم قرار گرفته بود قدمت دارد. کتاب این بویای ذهنی نوشته میشود. در ارزیابی انتخابات گرای، آن ترانامه ای از نظام حاکم بر دموکراسی برای عربی در سال ۱۹۷۵ تا ۲۰۰۸ فراهم می آورد.

من در کل به سبک تفسیری ایده ای به نظریه، موج سوم، در نظر می گیرم که به دلیل وایت هد بحث شد توجه کرده ام که به شدت به یکپارچگی در مکانی در خاور میانه عربی که شبیه ای از تحلیل است دامن می زند. دموکراسی گرای که من سعی بر روایت اختیاراتی بر ظهور، تجدید نظر طلبی، می کند به تحول بعنوان، آغاز-پایان، و موقتی می نگرد. تا اینجا کتاب انتخابات گرای عربی را در دو دوره بررسی می کند: ۱۹۷۵ تا ۱۹۹۷ و ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۸. فصل یک مشکل سازی می کند و از رویکردهای ادیبانه برای توضیح تحولات دموکراتیکی در جهان عرب انتقاد می کند. آن مقوله های شبیه، موج سوم، و جامعه مدنی، و گذار توافق شده، را بررسی می کند و از نقطه نظر نقدی وابستگی شان را به خاورمیانه عربی ارزیابی میکند. کتاب از سکوت در مواد دیگر در دموکراسی گرای عربی اجتناب می کند و بطور نقد گونه ای ظهور شاخه ای از تغییر شناسی در

جامعه عربی تحت شرایط همکاری مرکز مطالعاتی متحد عربی در بیرون را بررسی می کند. این گفتمان نوین، چشم اندازی بومی را در دموکراسی گرایی خاورمیانه عربی بوجود می آورد. فصل ۲ و ۳ راههای فهمیدن سازمان دهنده و موانع تحول دموکراسی با تمرکز بر هدایت نظام حاکم بازنگری می کند. فصل ۲ با استفاده از توضیح خلدونی ها درباره حمله و عقب نشینی، فرایند انتخابات در طی سالهای ۱۹۷۵ تا ۱۹۹۷ را توصیف می کند وقتی که شکل های از حمله و عقب نشینی دموکراتیکی، به عبارت دیگر، اصلاحات و اختلافات وجود داشت. اصلاحات عربی بی شباهت به فنون جنگی که بوسیله این خلدون (استاد عربی تاریخ در قرن ۱۴) توصیف شد نیستند. من از واژه هایش، حمله و عقب نشینی، جهت تفکیک جنبه های از پیشرفت / اصلاح و پسرفت / اختلال استفاده می کنم. علاوه بر توصیف الگوهای پیشرفت و پسرفت از انتخابات گرایی در خاورمیانه عربی، این فصل تناقض ها و تضاد های اساسی شان با حقوق بشر را تحلیل می کند. بنظر می رسد که حکومت خوب نمی تواند بدون ایجاد ملی، حقوق سیاسی، مدنی و مذهبی نیروهای سیاسی و اجتماعی محروم شده بوسیله ی صاحبان دموکراسی عربی مثل الجزایر، مصر، اردن، کویت، لبنان، مراکش تونس، و یمن سود ببرد. فصل ۳ ارزیابی جامع و نظام بندی از آغاز انتخابات گرایی از دهه ی ۸۰ میلادی ارائه می کند و زمینه را برای فهم روال انتخابات گرایی در دهه ۲۰۰۰ میلادی مهیا می کند.

فصل ۲ و ۳ روایتی از داستان ماکثر و حداقل دموکراسی گرایی عربی است. فصل ۴ داستانی درباره دموکراسی گرایی را بدون تمرکز بر تبلیغ دموکراسی ارائه می دهد. روایت می کند. تا اینجا این فصل نقدی را بر خاور میانه بزرگ، و نقشه راه ایالات متحده برای دموکراتیک کردن خاورمیانه عربی مهیا می سازد. به خاور میانه بزرگ نگاه میکند و عدم تقارن قدرت بر اساس، دیکته کردن، دانش، دموکراسی با موضوعات دموکراسی گرایی در خاورمیانه عربی است. اینجا دموکراسی گرایی از طریق سرائت (خلیج فارس)، تهدید، (مجاهدان فلسطینی و لبنانی) و تجاوز (عراق) مستقر می شود در حالیکه از مدافعان، آمریکا، لاتین بهره می برد. تناقض های ترویج دموکراسی آمریکای از طریق کارهای که لزوماً رواج می دهد (عراق) و به دموکراسی گرایی (مجاهدان و فلسطین و حماس) صدمه می زند بیان می شوند.

فصل های ۵ و ۶ دوباره داستان دموکراسی گرایی عربی بوسیله تغییر تمرکز بر دموکراتیک کردن سازمان دهنده های زیر را روایت می کند. فصل ۵ بر نقش اعتراض، مخصوصاً اغتشاشات مبتنی بر غذا و در هم شکستن معاهده نان پس از استقلال بین فرمانروایان و سران خاورمیانه و یارانه ای کردن نوبتی کالاها برای ملاحظه های سیاسی توجه میکند. این فعالیت مهمی از ادبیات براساس دموکراسی گرایی عربی است که سکوت را پیشه می کند. دیدگاهی از پیمان ضمنی بین حاکمان و سران حاکم به بهترین صورت در قالب واژه، دموکراسی نان، قرار داده می شود. توان روشنگران ی اقتصاد شبهه اخلاقی، نان، و مبادله بین سیاست های

وابسته به مشیت الهی و انتخاباتی تحلیل می شوند. فشار از سوی اقشار پایین جامعه در دهه ۸۰ میلادی در شکل شورش های مبتنی بر نان کنترل به ظاهر شدید سران حکومت را در شکل سیاست های مبهم نوگرایی هدایت کرد. هدف روشن این بازسازی سیاسی در دراز مدت حیات سیاسی رژیم با ابزارهای دیگر بوده است. آزادی در دیگر جوامع بدنبال حل کردن مشکلات اقتصادی یا کار مداوم اقتصادی، بنا بر ادعای لیسیت بدست می آید. این فصل فرضیه لیسیت را در برنامه های ساختاری حکومت در اواخر دهه ۸۰ میلادی را بررسی ورد می کند. شکل های محدود کیفیت سیاسی در برخی از کشورهای عربی در پس مشکلات اقتصادی ظاهر گردیده است فصل آخر برخورد ماهواره تلویزیونی الجزیره، اینترنت، و وبلاگ ها و قوانین شان را در یکپارچه کردن کشمکش های دموکراتیک و بیداری در حال ظهور مردم عرب را بررسی می کند.

تحلیل گران ثنائی اندیشه های سیاسی عربی راه از موریتانی در غرب عربی گرفته تا بحرین در خلیج فارس را بررسی می کنند. با استفاده از الگوهای کاملی از خاورمیانه عربی هم به تشابهات و تفاوت ها، در زمان گذشته و حال توجه می کنیم. مخاطر دلایلی عملی باید تاریخ دموکراسی گرایی در خاورمیانه عربی را به دوره ماقبل استعماری اواسط دهه هفتاد میلادی تا زمان حال کاهش بدهیم. بهر حال به تاریخ اصلاحات پس از استعمار از قرن ۱۹ توجه کنیم. زمانی که اولین شورا برای تعداد کمی از نمایندگان ایجاد شد. دوره استعماری پارلمان، آذین خاص خودش را داشت. کودتای نظامی پس از استقلال منجر به فرو پاشی و به پایان رسیدن آن در دهه ۵۰ و ۶۰ میلادی شد. در مصر همه موضوعاتی از دیدگاه مشخص تدوین کنندگان در خاورمیانه عربی را قرار داده ام و از آنها برای تدوین موضوعات وشتاری که قبلاً استفاده شده بود در تحلیل های دموکراسی گری عربی استفاده می کنم. بطور قش درباره، مغرب زمین، به سوی، مشرق زمین، از طریق دیدگاههای تمدن سازی که امروزه در دنیای بدون مرز سیاسی می کشد بر می گردد. از این رو استفاده از اشخاص بومی، در جای که مرتبط است، یک جاده دو طرفه بر اطلاعات را می سازد. کتاب نشان می دهد که این اشخاص اهمیت فوق العاده ای در تعیین برخوردشان براساس دموکراسی دارند. در یک چنین اقدامی، آنها مذاکره چند نفری و اعتراض شدیدی از دموکراسی گرایی را اضافه می کند. فصل بعد را به آن اختصاص می دهم.